

[Statsministeren.]

en TV-debat med det ærede medlem hr. Poul Møller, kom der ikke noget ud af forhandlingerne i 17 mands udvalget — og det var heller ikke regeringens skyld.

Først da regeringen tog initiativ til firantede drøftelser, kom der virkelige realitetsforhandlinger om en finansiel løsning i gang, og det skete ikke før den 18. marts. Det må siges at være på høje tid. På grund af de to store oppositionspartiets udskydelse kom forhandlingerne først i gang på et tidspunkt, da der kun var 12 dage igen inden det nye finansårs begyndelse. I måned og 14 dage var spildt, var gået hen uden nytte.

Jeg forstod på venstres ærede ordfører, at han mente, at denne lange periode uden forhandlinger og uden beslutninger skyldtes regeringens usikkerhed, og med litterær kyndighed sammenlignede det ærede medlem hr. Poul Hartling endog min person med en kendt historisk skikkelse. Jeg mener, at det ærede medlems vurdering er forkert, og jeg mener, at hans mere personlige sammenligning, der var absolut morsom, ikke i tilsvarende grad var rammende. Usikkerhed og vankelmod fandtes ganske vist, men ikke fortrinsvis hos regeringen. Fandtes disse egenskaber ikke langt snarere hos venstre, der i lang tid ikke kunne beslutte sig til, om partiet skulle følge sine selvstændige liberale tilskyndelser og tage imod gunstige forligstilbud fra regeringen og fra det radikale venstre, eller om man skulle lade sig presse af de konervative og følge den konservative nej-politikslinje?

Den, der var ubeslutsom i denne forbindelse, var ikke regeringen, og den person, der spillede Christian den Andens rolle i sejladsen frem og tilbage over Lille-Bælt, var ikke mig. Jeg har prøvet at finde det citerede sted i Johs. V. Jensens fremragende bog, og der står nu ikke „østsiden af Lille-Bælt“, der står: „Da solen kom, var han på Fynssiden.“ Kongens fald blev ikke regeringens fald; der var nok nogle, der natten mellem den 23. og 24. marts troede sig meget nær ved at have bragt regeringen til fald, og nye dyster herom skal blive taget med godt humør; vi skal nok blive på skanserne. Men denne gang lykkedes det altså ikke.

Christian den Anden landede på Fyn og opgav kampen, sådan beskriver romanen

det, sådan fortæller historien os det. Vi var andre, der fortsatte kampen i en mindre kreds og fortsatte både 1 og 2 nætter, indtil et flertal var tilvejebragt for en politik, regeringen kunne tage ansvaret for, og dermed nåede vi vort mål.

Hvad var regeringens klart definerede mål? Jeg skal prøve på at sige det ganske kort. Det var vort mål med disse forhandlinger for det første, at der skulle skaffes dækning for de udgifter, vi alle, herunder også venstre og de konservative, i hvert fald på de væsentligste områder havde været fælles om at bevilge. Det gælder tjenestemændene, det gælder væksten i udgifterne til undervisning, til sociale formål, til civile anlæg, trafik, sundhedsvæsen o. s. v. Det var det første. De, der har været med til at bevilge udgifterne, bør også være med til at skaffe dækning. Det var vort første udgangspunkt for forhandlingerne. Det næste var, at denne dækning skulle ske på en socialt forsvarlig måde, d. v. s. den måtte ikke vende den tunge ende nedad. Det var regeringens og socialdemokratiets andet udgangspunkt for disse forhandlinger. Det tredje var, at det var en samfundsmæssig nødvendighed at skære toppen af efterspørgselspresset i den danske økonomi og dermed bidrage til at rette den økonomiske balance op.

Dertil skulle flere forskellige politiske beslutninger bidrage: for det første besparelser på de offentlige budgetter, således som det blev tilbudt af regeringen, og som det nu er blevet gennemført. Dernæst en udgiftskontrol; regeringen ønsker løbende, så godt det teknisk lader sig gøre, gennem finansministeriet at følge og kontrollere forløbet af de offentlige udgifter for dermed at holde dem på et niveau, der kan bidrage til at sikre balancen. For det tredje skulle der træffes og vil der blive truffet foranstaltninger til rationalisering og billiggørelse af statsadministrationen, og endelig måtte opsparingen fremmes, både den private opsparing og den offentlige opsparing. Som man vil vide, er der truffet foranstaltninger til begge dele.

Man kan spørge sig selv, om det virkelig skulle være umuligt at opnå et forlig ud fra disse principielle udgangspunkter. Jeg mener, at det var realistisk at forvente, at et forlig på dette grundlag var opnåeligt.